

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Květen 2021 / 225

„Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budete mými učedníky. Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.“
(Evangelium podle Jana 15,1-11)

Milí přátelé, sestry a bratři,

obraz vinného keře a jeho větviček se objevuje v Bibli mnohokrát. Ve Starém zákoně je k vinici nebo révě přirovnáván Izrael. U proroků (Iz 5,1-7, Jer 2,21) vyjadřuje Hospodin své zklamání nad révou, která je zkažená nebo neschopná nést ovoce. Prorok varuje před tím, že se Hospodin o vinici přestane starat, že ji přestane chránit, že ji nechá zpustnout a že dopustí, aby byly „pobořeny její zídky“ a „všichni, kdo jdou kolem, z ní trhali“. Nad tímto neštěstím pláče žalmista (Ž 80,9-16) a prosí: „Bože zástupů, navrať

obr. Šimon Tkáčik, 11 let

se, shlédni z nebe, popatř, ujmi se té révy, kmene, který pravice tvá zasadila, letorostu, jež sis vypěstoval.“

Ježíš nám pomáhá naplnit Boží volání po ovoci. Ve spojení s ním, v jeho síle, můžeme nést ovoce.

Ježíš zde naposledy v Janově evangeliu říká slova „já jsem“. A je to jediné místo, kdy slova o sobě rozvíjí slovy o Otci, kterého přirovnává k vinaři. Ježíš je nám v tomto obraze blíže, než bychom čekali: je spolu s námi „rostlinou“, o kterou se stará Otec-vinař. Tento obraz pochopíme snad právě na pozadí velikonočních událostí a vyprávění o seslání Ducha svatého. Proto se čte v této roční době.

To, co mě vždycky zaráželo, bylo odřezávání ratolestí, které nenesou ovoce. Četl jsem různé výklady o neplodných ratolestech, které ubírají sílu těm ostatním, a o tom, že když zůstanou ve správném tvaru a velikosti, hojněji ponесou ovoce. A s úzkostí jsem se díval na sebe – jestli mě taky neuříznou...

Nadějně je pro mě to, že Ježíš říká učedníkům, že „jsou již čisti“ pro slovo, které k nim mluvil, a že Ježíšovo slovo očišťuje. Člověk pro to určitě něco musí udělat, ale to zásadní je na Bohu. Naším úkolem je zůstat či zůstat, neutéct, nevykašlat se na svůj úkol, své poslání nebo obecněji na svůj život a na to, být dobrým člověkem, ale především neodejít od Krista, který našemu životu dává sílu a energii, mízu či „šťávu“, nehodit jej přes palubu, když mi důvěra k němu nesedí do mého obrazu světa, když to, co přichází, neprochází úzkou brankou mé logiky. A také neutéct a neodejít od těch, kdo jsou spolu se mnou vyživováni Kristem.

Evangelista Jan zřejmě myslel na křest, na začlenění do církve (po křtu někdy zpíváme: „Bud' Bohu chvála, dík i čest a pozdravení, že vzešla nová ratolest na vinném kmene“). A šlo mu o to, abychom nesli ovoce vzájemné lásky a služby (ve 13. kap. čteme o mytí nohou), abychom si nemysleli, že to je jen pro někoho. Slovo *zůstat* vyjadřuje v řečtině velkou blízkost, znamená to vkročit do jednoty s Kristem. „Zůstat v Ježíši“ neznámá pouze vytrvat ve víře, ale vytrvat v jednotě s ním. Teprve pak On zůstává v nás, když my zůstáváme v něm. Jde také o naše rozhodnutí.

Zůstat v Kristu znamená nést ovoce, bez Krista nejsme nic. Stejně jako Ježíš je závislý na svém nebeském Otci-vinaři (J 5,19.30), tak i my zcela závisíme na Kristu. Evangelista to schválně polarizuje do kontrastu mezi tím „nemoci činit nic“ a „nést hojné ovoce“, tedy prokazovat živost víry láskou.

Otázka vyslyšených modliteb (v. 7.) je někdy palčivější než otázka vlastní budoucnosti (co se mnou jako s ratolestí bude). Možná jednou pochopím, že jsem dost „nezůstával v Bohu“, když jsem se modlil za různé věci a lidi. V některých případech tomu ale opravdu nerozumím. Ale Ježíšovo slovo mě vede k určité pokoře, aby mé modlitby nebyly naléhavým a sveřepým žádáním toho, co považuji za dobré. Asi bych se měl víc modlit za to, abych byl s Kristem v jednotě. Možná se pak budou otevírat ještě další „dveře“ či „okna“ – tam, kde zatím vnímám spíš zeď, kde nerozumím a trápím se.

Místem, kde mám dojem, že Ježíšova slova zvláště „sedí“ nebo se stávají skutečností, je společenství kolem stolu Páně. Evangelista Jan neuvádí slova

ustanovení večeře Páně, ale mluví o chlebu života (Jan 6) a o vinném kmene (ve slovech ustanovení u Marka mluví Ježíš právě o pití z plodu vinné révy).

Pravým vinným kmenem není církev, ale Ježíš Kristus sám. Jeho se máme přidržet. To není věc momentálního stavu (jak se cítíme), ale rozhodnutí. Dobré ovoce neponeseme automaticky, ale když se pro Krista a pro čerpání inspirace od něj vědomě rozhodujeme, je větší šance, že dobré ovoce ponese. A nejde jen o individuální zbožnost a spásu: „živiny“ z kmene Kristovy lásky čerpáme společně, jako větve na jednom kmene.

Život mnoha krásných lidí je pro mě takovou inspirací, jako když si degustátor užívá rozmanitých chutí z plodů vinné révy. Rozmanitost je velké obdarování, i pro církev, i pro konkrétní sbor. Jen se nesmíme přestat vnímat jako větvičky jednoho kmene. To nám všem přeje a srdečně zdraví

Daniel Heller

Jubilanti

Dagmar Bušová
Jarmila Kubičná
Alena Škrobáková
Milada Popelářová
Josef Krchňák

Olga Štreitová
Radomír Kopecký
Jarmila Hurtíková
Josef Kovář
Anna Bajcarová

K zamyšlení

Ke dni matek

Blanka Maršálková

Maminka – máma – bývá to první slůvko, kterým vítáme náš svět, často i poslední, které splývá z našich rtů, když odcházíme na věčnost. A má hlava již tone ve vzpomínkách, skládám tu mozaiku ze střípků ležících hluboko v mé dušičce. „Svátek má maminka, co jí dám?“ Tak začínaly verše, které jsem sotva pětiletá zarecitovala na oslavě Dne matek v Říčanech (mé rodiště) na jevišti sálu U Labutě. Kytička uvitá z lučního kvítí námi dětmi pro maminku bývala prý tou nejkrásnější a nejvoňavější. Nosívali jsme jí také tyto květy natrhané na procházkách s malým Michálkem, který se mnou k babičce jezdíval rád, a to nejen o prázdninách, třeba jen na víkend.

Moje maminka ve svých 32 letech ovdověla, zůstali jsme 3 polosirotci, nejmladší bratr ve věku 3, já 6 a sestra 8 let, v době vznikajícího Protektorátu (r. 1939). Nepamatuju se, že by maminka hořkovala nad osudem, byla vychována ve víře a po této lávce přecházela s námi nad propastmi času. Teprve v dospělosti jsem dokázala pochopit, jak byly hluboké. Maminka se už nikdy neprovdala, žila jen pro nás, věděla, že jediný bod – domov – má na starosti jen ona. Dokud mohla pracovat, pracovala tvrdě, aby nás po válce mohla udržovat na studiích. Věřila nám a my její důvěru nezklamali. Za války bývala vystavována i nebezpečí, pracovala totiž v Praze – Libni v továrně na vyčiňování králíčích aj. kožek, z nichž se posléze šily vesty pro vojáky wehrmachtu, bojujících na východní frontě. Bývalo obtížné vyhnout se německým hospodářským kontrolám, číhajícím u východu z vlaku. Jednou už měla namále (píše o tom ve svých

„pamětech“), když si ji vyčlenili z houfu lidí, aby zkontrolovali obsah rance na zádech. Maminka si prý v duchu říkala: „Mlha za mnou, mlha přede mnou, ruka Páně nade mnou“ a podařilo se jí ze spárů kontroly zmizet. Vezla si totiž v ranci i pár našich králíčích kožek, abychom z nich měli na zimu teplé „štuclíky“. A za to byl kriminál. My jsme tu Boží ochranu cítili celou válku, i poté, když už pro podlomené zdraví maminka nemohla pracovat a přijala invalidní důchod. Maminka, vzdělaná, s maturitou na železnobrodské obchodní sklářské škole, se nikdy k vystudovanému oboru „figurální kresba na sklo“ nedostala. To už jsem učila na Ostravsku, abych všem doma ulevila, a dokončila své vzdělání dálkovým studiem na Univerzitě Palackého v Olomouci. Maminka, která nejen že krásně kreslila, ale i zpívala, se také zapojila do říčanského ochotnického divadelního souboru, nacházela zde útěchu a přátelství. Sestra Věra zůstala v našem domku se zahrádkou, i se svou pozdější rodinou. Starala se o maminku, která zde dožila svých 81 let.

Na závěr si vypůjčím vroucná a pravdivá slova Fr. Novotného z knihy *Blažení*: „Všechny mámy se smějí smíchem svých dětí a pláčou jejich slzami. O svých bolestech přitom mluví tak málo. Usmívají se, i když mají srdce sevřené úzkostí, jejich dlaň může být zhrublá těžkou prací, a přesto se jejich pohlazení nevyrovná ani nejjemnější samet.“

A ještě úplně nakonec: Ve svých pamětech nadepsaných „Nasbírané cestou života“ zachytila maminka život prostých lidí v Podkrkonoší, jak ho zažívala jako dítě, i v dospívání, psala zde také o nás dětech. Při čtení jejich řádků se vždy utápím v slzách. Ráda jsem některé příběhy, vážící se k tomuto regionu, zaslala Státnímu archivu v Jablonci nad Nisou, který o ně projevil zájem. Snad jsem tímto počinem alespoň postavila své mamince pomníček.

Z úcty a lásky ke své mamince připravila Blanka Maršálková.

Z jednání staršovstva Tomáš Jelínek

• Reminiscence

- bohoslužby online - včetně povoleného počtu přítomných

• Žádosti

- zapůjčení prostor pro malou skupinu osob Elim Vsetín 1x týdně malý sál – staršovstvo po dobu protiepidemických opatření nesouhlasí

- možnost cvičení na varhany (Petr Hlavica, student církevní konzervatoře) – staršovstvo souhlasí

• Další termíny

- Setkání na Bílé Hoře 8.5.2021 – vzhledem k epidem. opatřením staršovstvo nesouhlasí

• Finance

Sestra Eva Janírková zaslala finanční informace k 25.4. 2021:

Pokladna: 27 556,- Kč

Účet: 225 440,- Kč

Saláry hotově: 10 500,- Kč

Saláry bankou: 12 950,- Kč

Sbírky: 25 834,- Kč z toho účelová 500,- Kč, na HDL 12 200,- Kč, poštovní 3 300,-Kč, pro potřeby sboru 9 334,- Kč, na Diakonii 500,- Kč

• **Hospodářské záležitosti**

- vstup do kostela – z navržených variant bylo vybráno původní řešení dle návrhu bratra Jana Zajíčka. Tato varianta bude stavebně zahájena co nejdříve.

• **Korespondence**

Úřední pošta:

- nutnost souhlasu Synodní rady před rozhodnutím farního sboru o závazku nad 2 mil.Kč

- svolání 3. zasedání 35. synodu ČCE 20. – 22.5. 2021 v Praze v Komunitním centru

Matky Terezy

- nový evangelický zpěvník – zahájení prodeje do 15.6. 2021 za 490,- Kč. V pozdějším

termínu bude zpěvník dražší o 30-40%. Varhanní chorálník je v ceně 400,-Kč.

Informativní pošta:

- pozdrav Synodní rady k Velikonocům

- parte bratra faráře Jana Trusiny, faráře Samuela Hejzlara ml., faráře Miroslava Matouše, kurátora Petra Černého

- dotazník seniorátního výboru

a) Jaká je schopnost sboru (odhad) dostát závazku personálního fondu pro následující tři roky – staršovstvo odpovídá: *ano a doporučuje snížení meziročního nárůstu v dalších letech*

b) Pokud cítíte v platbách za personální fond problém, jak to chcete řešit, máte nějaký plán? – staršovstvo odpovídá: *do tří let nemáme problém, později personální unie s dalším či více sbory*

c) Jak se změnilo hospodaření sboru (příjmy a výdaje) v souvislosti s pandemií? – staršovstvo odpovídá: *obětavost zůstala stejná, výdaje jsou nižší*

• **Různé:**

- staršovstvo rozhodlo o zakoupení nových zpěvníků pro sbor v počtu 250ks

- objednávky zpěvníků jednotlivých členů rodin a pro sbor je třeba platit předem na sborový účet se zprávou pro příjemce „zpěvník jméno x ks a sbor y ks“

- bratr Jelínek zašle s tímto zápisem přílohu s dalšími jmény možných kandidátů na nového faráře od 1.9. 2024. Další postup – navštívit či on-line poslechnout kázání navrženého kandidáta, bratr Libor Nejedlý doplní do tabulky www odkazy navržených kandidátů

• Příští porada staršovstva: v pondělí 31. 5. 2021 v 18:00 hod.

Zemřelí

Bratr **Václav Kubičný** se narodil 23. září 1936 ve Valašském Meziříčí. Měl šest sourozenců. Do školy chodil ve Valašském Meziříčí, pak šel do učení, vyučil se jako nástrojař. Na vojenské základní službě sloužil u leteckého pluku v Miloticích. To ho vedlo k zájmu o vojenskou historii. Přečetl mnoho knih, byl takovou encyklopedií historických událostí, věděl o tomto tématu opravdu mnoho. Celý život pracoval v Tesle ve Valašském Meziříčí a během zaměstnání si udělal maturitu na večerní průmyslovce. Jeho velkým koníčkem byla filatelie, vedl kroužek Mladých filatelistů. Rád chodil na ryby a rád zahradničil, rozuměl květinám, jabloním a rád pobýval v přírodě. Žil ve velké rodině, byl dědečkem i pradědečkem. Spolu se svojí manželkou Jarmilou vychovali tři syny, měli pět vnoučat a dvě pravnoučata. Svým vnoučatům věnoval hodně času a byl jejich vzorem.

Pro mě osobně byl příkladem veliké citlivosti a mírnosti, skromnosti a vděčnosti. Za všech okolností se snažil o domluvu, záleželo mu na vztazích s druhými. Byl vzorným manželem a otcem. Se syny tvořil modely letadel, fotil a sám si vyvolával fotky. Dobře vychoval děti a pomáhal i s vnoučaty, velmi rád s nimi trávil čas.

Vnímali jsem jej jako trpělivého a statečného člověka. Nikdy jsem ho neslyšel, že by si stěžoval, a přitom jsem věděl, že některé jeho zdravotní komplikace byly velmi bolestivé.

Se svým odchodem byl smířený, i když jsme s jeho blízkostí nikdo nepočítali. Jeho rodina už měla zamluvenou polohovací postel, aby se o něj doma mohli starat doma.

Manželé Kubiční vnímali svou víru vždy v souvislosti se společenstvím církve, v našem sboru měli domov. Pro mě patřili k lidem, kteří tento domov tvořili; když jsem je v kostele viděl, věděl jsem, že jsem doma.

S br. Václavem Kubičným jsme se rozloučili v našem kostele 21.4. Ke vzkříšení jsme jej vyprovodili se slovy, která byla také na smutečním oznámení: *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* (J 3,16) Když se loučíme s lidmi, které máme rádi, upozorňuje nás to i na naši vlastní smrt. Nemusíme ji ze svého života nevytěšňovat, ale můžeme se spolehnout na zaslíbení věčného života, které nám Ježíš dává. Věčný život podle evangelisty Jana znamená poznat Boha a jeho Syna Ježíše Krista (Jan 17,3). Br. Václav Kubičný se o to celý život snažil. Jistě nedostal jen tento dar poznání, ale i dar života, který nekončí smrtí.

Mezi osobnostmi, které v poslední době zemřely, je také br. **Zdeněk Svoboda**, farář Církve československé husitské, naposledy sloužil ve Zlíně (+ 19.2. ve věku 93 let). V našem zpěvníku od něj máme dvě písně: *Dej nám moudrost, odvahu a Pane, dej ať nás už nic nerozdvojí* a ve zpěvníku *Svítá Moc rád bych stavěl nové mosty*.

Otiskujeme báseň *Léta odečtená*. Dovolím si jen podotknout, že ji nepsal z „výšky“ spokojeného člověka, kterého by se nedotýkala předčasná smrt, ale jako dlouholetý vdovec (byl na tom stejně, jako náš br.f. Jiří Kabíček, se kterým se přátelil).

Léta odečtená

Nevím

kolik mi jich bude odečteno

z orloje věčnosti

Málo nebo moc?

Teprve až podřatý strom

padne

je možné počítat léta

Ne však přidat
nebo ubrat

Bylo jich málo
nebo moc?

Je jich vždycky dost

Během dubna nám přišlo také oznámení, že zemřel br. **Miroslav Matouš**, emeritní kazatel, překladatel, spisovatel a básník, který více jak polovinu života zasvětil *Heslům Jednoty bratrské*, která někteří z Vás každý den čtete. Byl aktivní do samého sklonku svého života, těsně před odchodem na věčnost stačil ještě připravit podklady pro vydání Hesel JB na rok 2022.

Miroslav Matouš se narodil 28. října 1921 v Nevřaticích. Po maturitě na jičínském gymnáziu v roce 1940 studoval krátce angličtinu v pražském Ústavu moderních řečí. Studia musel přerušit, protože mu hrozilo totální nasazení v říši. Tuto hrozbu se mu za pomoci přátel podařilo oddálit až do roku 1944, kdy pracoval ve Skřivanech u Nového Bydžova, kde se z cukrovaru budovala zbrojní továrna. Po osvobození se přihlásil na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, kde studoval filozofii, češtinu a srovnávací vědu náboženskou. Po únoru 1948 však fakultu dobrovolně opustil. V letech 1949-1952 vyučoval ve Škvorci, Praze-Břevnově a Praze-Vršovicích náboženství Církve československé. Současně působil jako redaktor dětské rubriky v časopise Český zápas. Od roku 1952 působil v náboženských obcích Mělník, Praha-Hloubětín, Praha-Nusle, Praha-Michle a Praha-Žižkov jako kazatel, až v roce 1957 byl vysvěcen na kněze. V prosinci 1958 mu byl z politických důvodů odňat státní souhlas pro výkon duchovenské služby a byl nucen odejít do dělnických povolání. Po celé období komunistické totality vyhledával osobnosti našeho národa, se kterými diskutoval o otázkách víry a demokracie. Tímto způsobem se seznámil i s Přemyslem Pittrem a stal se na dva roky jeho blízkým spolupracovníkem. Po téměř deseti letech v dělnických profesích se v roce 1967 stal na dvacet let kazatelem Jednoty bratrské v Dobřívě u Rokycan. Od gymnazijních let byl literárně činný. Napsal řadu básnických sbírek, vlastní paměti *Putování rosou a prachem* a životopisné knihy o Přemyslu Pittrovi (*Zvláštní člověk Přemysl Pitter*) a biskupu Jednoty bratrské ThDr. Adolfu Ulrichovi (*V uniformě a v taláru*). Je autorem knihy esejů *Přemítání nad labyrintem*. Po morální rehabilitaci v roce 1990 se angažoval především na poli literárním a kulturním. Po celý život mu byla oporou jeho manželka Jarmila. Miroslav Matouš zemřel 1. dubna roku 2021 ve věku nedožitých sta let.

V našem zpěvníku máme od něj píseň „*Já ztracený a chudý*“ (EZ 508). Br. Jiří Pejla ze Zlína četl jeho paměti, knížku *Hledání cesty světla*, kde vypráví mj. o přátelství s Přemyslem Pittrem a jeho spolupracovnicí Olgou Fierzovou, ale také o okolnostech vzniku té písně:

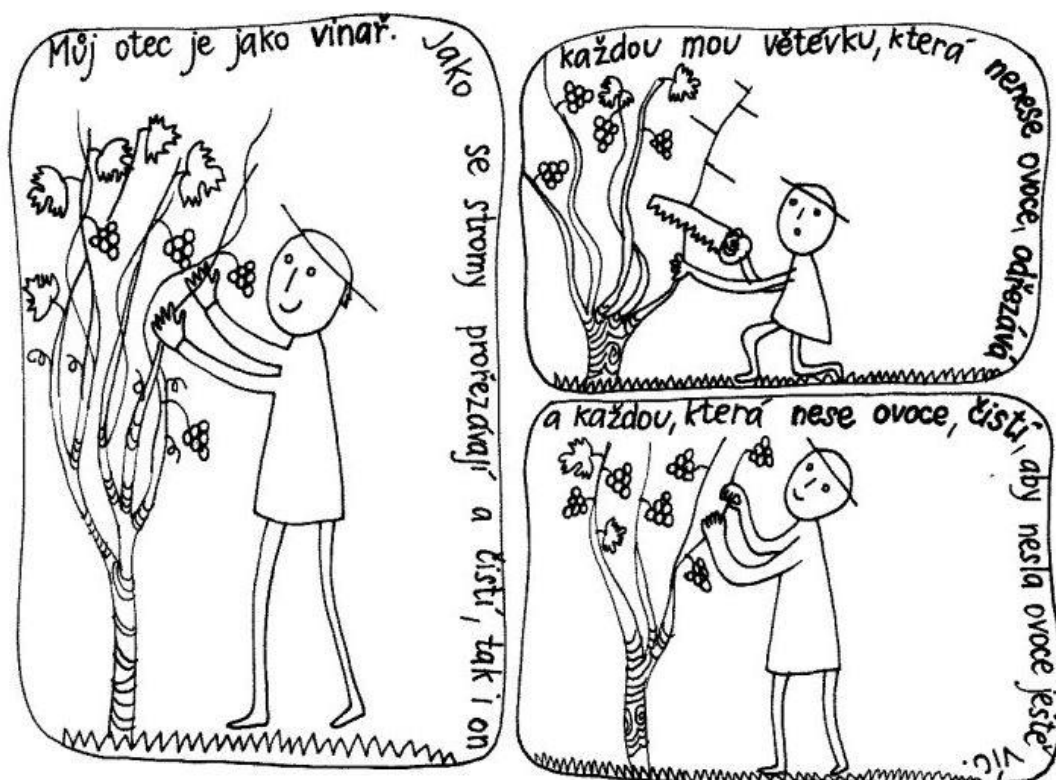
V polovině srpna loučení na curyšském nádraží. Byly slzy dojetí. Viděli jsme Přemysla a Olgu naposledy. Za týden k nám vtrhla cizí vojska. Zůstalo spojení s mými dosavadními církevními přáteli: nyní přibyla i rokycanská farářka Jaroslava Švábová. Od té doby se jednou měsíčně konaly bohoslužby Církve československé v kapli, jak se dobřívskému sboru říkalo. Sblížil jsem se s mirošovským děkanem Šustrem, jenž jako řeholník byl několik let vězněn, a s rokycanským farářem Rodrem, jemuž po dohasnutí pražského jara byl odebrán státní souhlas.

S panem ředitelem základní školy Václavem Humlem jsem dohodl, že děti budu vyučovat na faře. Sblížili jsme se, byl jsem vítán ve vilce u lesa jím i jeho paní, a již na zahradě psíkem s huňatým světle hnědým kožíškem. Po čase pan ředitel onemocněl a byl nedlouho hospitalizován v Plzni. Po návratu jsem ho několikrát navštívil.

V srpnu došlo k okupaci a nastalo oklešťování svobody, směřující zvolna ke znovunastolení politické poplatnosti. Potkal jsem se s panem ředitelem Humlem. Soudruzi, jak mi sdělil, mu vyčetli, že k němu chodí kazatel. „Řekl jsem jim: Když jsem byl nemocen, chodil mne navštěvovat. Z vás ani jeden.“ „A co nyní“, ptám se, „mám k vám chodit ve dne, za šera nebo už vůbec ne?“ Stiskl mi ruku: „Chodte, pane kazateli kdykoli, budete vždy vítán.“

V září, cestou pěšky ze shromáždění do sedm kilometrů vzdálené železniční zastávky ve Svojkovicích, pln přemítání o okupaci, jsem složil píseň (cestou jsem se několikrát zastavil, abych si napsal slova) a ve vlaku zaznamenal i nápěv. Později byla píseň „Jediný dům“ pojata do evangelického zpěvníku. Má refrén: „Jen jediný dům stojí tam na skalisku tvém, tam zaveď cestu moji a nech mne bydlet v něm.“ D. Heller

Pro děti

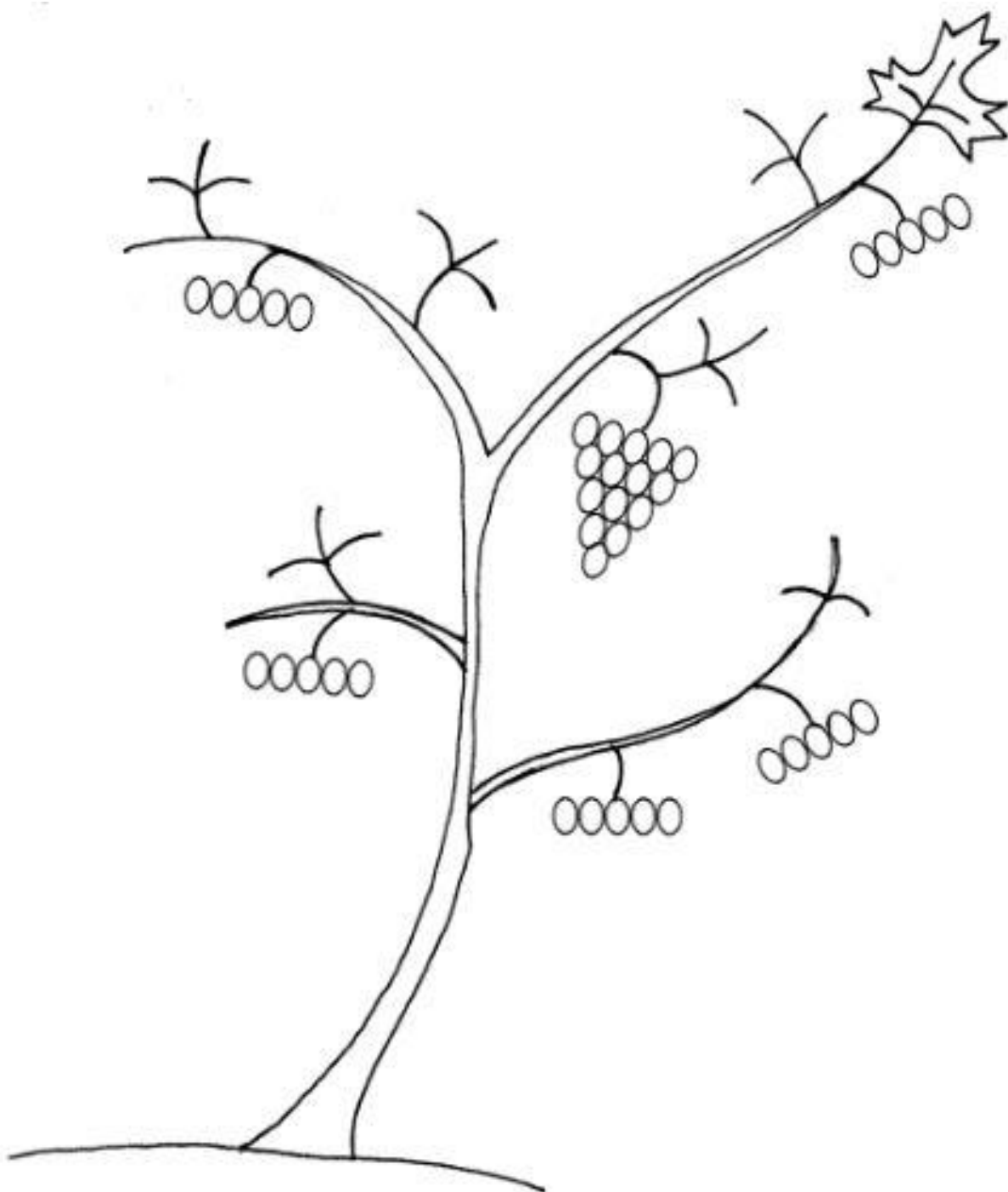
Milé děti, určitě máte doma nějakou listnatou květinu v květináči, která má kmínek a větvičky. Možná máte i v květináčku rajčatový keřík, který s rodiči vysadíte na balkóně, na zahradě nebo do skleníku. A možná jste dokonce někdy viděli keř vinné révy.

Co by se stalo, kdybychom té kytce nebo tomu keříku otrhali listy? Některá rostlina uhynie, některá obrazí a žije dál. Ale ty listy, i když je dáme do vody, i kdyby tam týden vydržely, tak pak uhynou. Kdybychom je ani nedali do vody, tak do večera uschnou.

S námi lidmi je to stejné jako s těmi listy. Rostlina je jako Bůh. Bez něj bychom nemohli žít. Ale když budeme přirostlí k němu, můžeme nejen žít, ale i růst dál.

Věřím, že i z vás vyrostou krásní lidé, se kterými se druzí lidé rádi setkají, protože budete mít od Pána Boha radost, pokoj, lásku i naději, o které se budete umět rozdělit.

Do obrázku vinné révy dokreslete lístky a hrozny.

- převzato z portálu deti.vira.cz

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakoniev.cz

www.diakoniev.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Nabízíme volné kapacity v pečovatelské službě a v Denním stacionáři DOBROMYSL.

Pečovatelská služba pomáhá seniorům a lidem se zdravotním postižením, aby mohli žít ve svém domácím prostředí. Podporuje klienty ve věcech, při nichž potřebují pomoc jiného člověka: při péči o sebe a při péči o domácnost. Službu nabízíme ve Valašském Meziříčí, jeho místních částech a následujících obcích: Jasenice, Jarcová, Krhová, Lešná, Lhota u Choryně, Lhotka nad Bečvou, Malá Lhota, Mikulůvka, Mštěnovice, Oznice, Poličná, Střítež nad Bečvou, Velká Lhota, Veselá, Zašová. Bližší informace získáte na tel.: 730 190 780, E: pecovatelska@diakoniev.cz

V Denním stacionáři DOBROMYSL mohou senioři, kteří mají sníženou soběstačnost a potřebují pravidelnou pomoc jiného člověka nebo trpí poruchami paměti, strávit v podnětném a bezpečném prostředí příjemný den ve společnosti svých vrstevníků. V době, kdy jejich blízcí pracují, nemusí být doma sami. Služba je poskytována v bezbariérově dostupných prostorech v Domě sociálních služeb (Žerotínova 319/21, Valašské Meziříčí) v pracovní dny od 7.00 do 17.00 hodin. Bližší informace získáte na tel.: 737 391 341, E: stacionar@diakoniev.cz

Dobrovolnictví

Od 3. května máme opět otevřeno v Darovánku, vždy v pondělí a v úterý od 9 do 17 hodin. Přijďte si nakoupit pěkné věci za „hubičku“, samozřejmě s bezpečnostním odstupem☺. Také nám můžete přinášet to, co už nepotřebujete, pouze však čisté a nepoškozené! Nepřijímáme nyní zimní oděvy. Dobročinný obchod Darovánek funguje díky dobrovolnicím, upřímně si vážíme jejich práce.

Hudba je radost, nestyd'te se ji dát druhým! Oslovujeme tímto všechny, kteří hrají na nějaký hudební nástroj. Nemusíte být zrovna koncertní mistr, abyste mohli našim klientům zpestřit jejich dny, které již postrádají množství aktivit doprovázející lidi v produktivním věku. A pokud jim připomenete lidové písničky či jiné písňe jejich mládí, budete sami překvapení, kolik radosti můžete rozdávat. Můžete hrát pro jednoho člověka, nebo pro pět... Nejde nám o koncert, ale setkání – s člověkem mimo Diakonii a s hudbou ☺. Dobrovolníci se mohou přihlásit u A. Hellerové.

18. května se uskuteční brigáda ke zvelebení prostředí klientů Hospice Citadela. Prosíme všechny ochotné lidi, kterým nevadí práce na zahradě, aby se zapojili. Od 9 do 12 hodiny budeme osazovat truhlíky, které jsou pak umístěny na balkonech klientů, od 13 do 15 hodin budeme plet záhony v zahradě, aby byl na ně pěkný pohled, až budou moci klienti s přicházejícím teplem vyjždět na křeslech i postelích do zahrady. Sraz pomocníků je v 9 a ve 13h před budovou hospice.

A. Hellerová

Bohoslužby:

- 2. května** – 5. neděle velikonoční
– bohoslužby s kázáním pro děti a večeří Páně - 9:30 h
- 9. května** – 6. neděle velikonoční - 9:30 h
– bohoslužby s večeří Páně
- 13. května** – Nanebevstoupení Páně – 18.00 h
– bohoslužby s večeří Páně
- 16. května** – 7. neděle velikonoční - 9:30 h
– bohoslužby s večeří Páně
- 23. května** – Svatodušní neděle - 9:30 h
– bohoslužby s večeří Páně, káže br. Mikuláš Vymětal, farář ČCE pro menšiny
- 30. května** – Trojiční neděle - 9:30 h
– bohoslužby s večeří Páně
6. června – 1. neděle po Trojici - 9:30 h
– bohoslužby s kázáním pro děti

Podle aktuálních opatření se můžeme bohoslužeb účastnit bez omezení kapacity, musíme však zajistit dvoumetrové rozestupy (kromě členů společné domácnosti). Již není třeba se k účasti na bohoslužbách hlásit. Je také zrušen zákaz společného zpěvu, ale během bohoslužeb musíme po celou dobu mít nasazené respirátory (kromě těch, kdo kážou, čtou či předzpěvují).

Někteří starší lidé jsou již očkovaní a jsou rádi, že se mohou i v současné situaci účastnit bohoslužeb (při dodržení všech hygienických opatření), mnozí již nemoc Covid-19 prodělali. Samozřejmě chápeme všechny, kdo z opatrnosti nepřijdou. Aktuální informace jsou na našich webových stránkách.

Bohoslužby jsou i nadále živě vysílány a jejich záznam je uložen na kanálu youtube.com (ČCE Valašské Meziříčí) nebo přes odkaz na naší webové stránce valasske-mezirici.evangnet.cz, kde najdete odkazy i na biblické hodiny pro děti i pro dospělé. Mládež se schází v on-line prostoru v pátek v 19 hodin a přípravy ke křtu a konfirmaci jsou podle domluvy.

Bohoslužby v domovech pro seniory se po dobu karantény nekonají, kromě Domovů Diakonie. Na všechny klienty domovů i sociálních služeb myslíme v modlitbách a těšíme se na obnovení možnosti společných bohoslužeb.

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Valašské Meziříčí
telefon do kanceláře:
571 161 560
e-mail: valasske-mezirici@evangnet.cz
číslo účtu
u Poštovní spořitelny:
190396260/0300

<http://valasske-mezirici.evangnet.cz>

<https://www.facebook.com/evangelicivalmez>

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody
Farář Daniel Heller
mobil: 777 342 910
pevná linka: 571 161 561
daniel.heller@evangnet.cz
Pastorační pracovník
Libor Nejedlý
mobil: 737 087 308
libornejedly77@gmail.com
Pokladník Eva Janírková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 8. 4. 2021.
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Alena Hellerová
mobil: 732 207 280
alebuc@post.cz